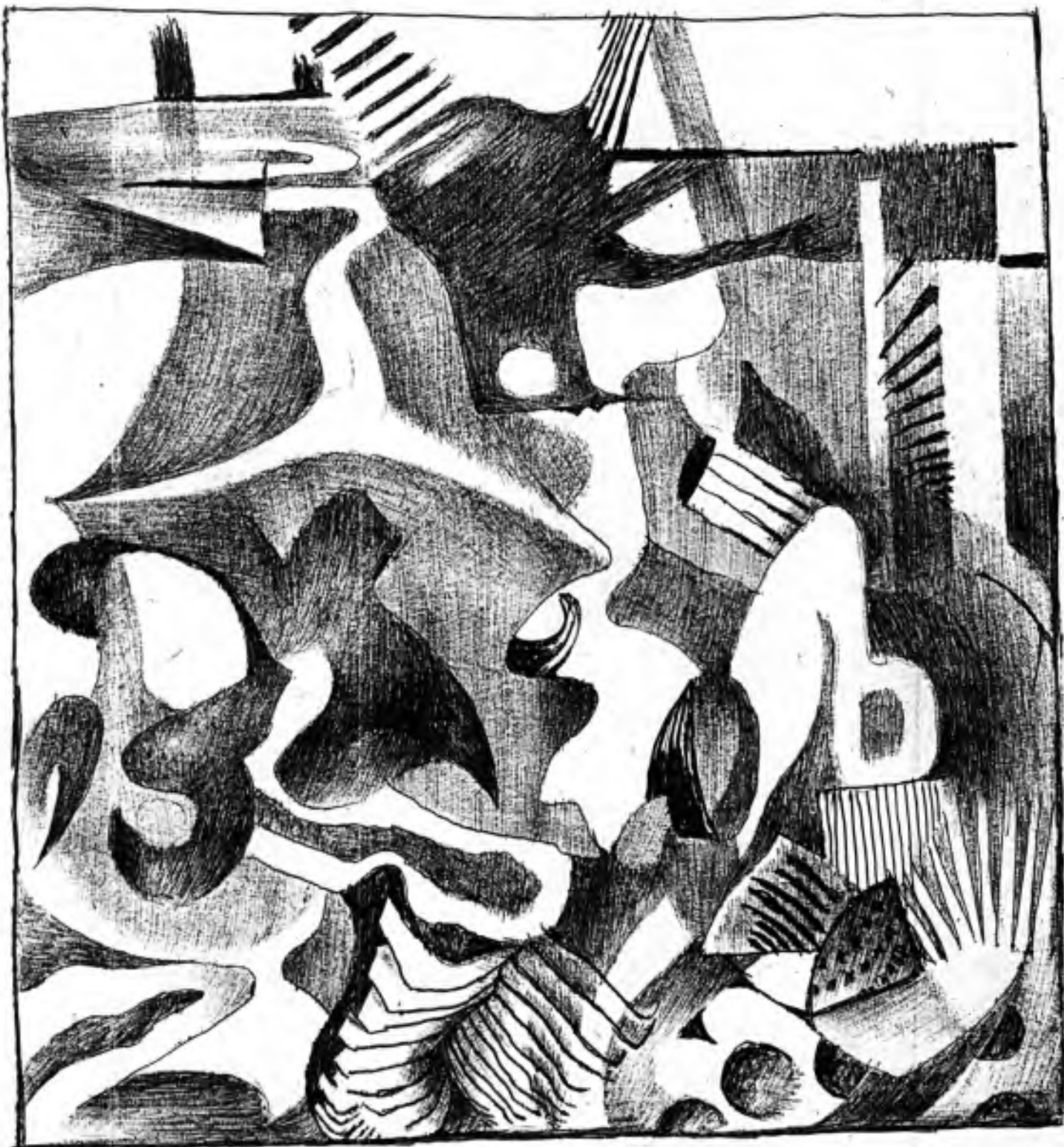

MELINKI

SECRET

[illegible]

ČTYŘPARTITNÍ DOHODA
/ viz článek uvnitř listu /

ZDRAVÝ ROZUM, OCHRANUJ NÁS PŘED LIDSKOU
VŠEMLBOSTÍ A DEBILNÍM PURITÁNSTVÍM

Čím dál tím více se objevují v rozhlasu, televizi, ale především v tisku hlasy volající po znovuoobnovení tabuizace takzvaných chošlostivých témat.

Někteří z vás již zcela jistě tuší o čem bude řeč. Ano, budu se snažit polemizovat s oněmi řekněme stupidními názory těchto mravokárců, kteří se rozhodli otravovat život jak svůj, tak především životy volněji smýšlející většiny, předpojatými předsudky vůči sexu.

Jenom idiot z největších si může myslet, že když se nebude mluvit veřejně například o prostituci, pohlavních chorobách, homosexualitě, mentální a tělesné devalvaci, dětské onkologii a podobných nepříjemných společenských faktorech včetně stále narůstající kriminality, že tyto nežádoucí společenské jevy přestanou existovat v tom okamžiku, kdy se o nich přestane, dle chabého úsudku dotyčných, nemorálně veřejně diskutovat. Díky takovým a jim podobným "etikům" jsme se dnes ocitli přesně tam, kde se nacházely vyspělé civilizované národy před třiceti lety.

Ze všech těch puritánských nově renovovaných výkalů sse před nedávnem zaujal rozhořčený dopis jedné čitatelky Ilegální demokracie, která jej uvedla názvem: "VÝLET DVOU ŮCHYLÁKŮ DO MISTRIČKÉ ŠOLY". Ne snad, že by se lišil něčím jiným a vybočoval z běžného podprůměrného průměru a argumentace stejně postižených jedinců, ale přesto nebo právě proto jsem se rozhodl pro typičnost jeho úvah, podobných úvahám všech těchto nových spasitelů, právě na něm demonstrovat pochybenost, škodlivost a omezenost nově se rodícího nebezpečí přehnaného mravokárství.

Hned na samém začátku dopisu redakci I.D. se objevuje věta, pro normálního jedince zcela nepochopitelná, leč pro odrůdu ortodoxních a beztolerantních světců tolik příznačná. Cituji:

"Ještě žádné číslo vašeho občasníku mě nerozčílilo..." atd. Každému je hned jasné, že ona osoba se nedostala k Ilegální demokracii pouze náhodou, ale že je pravděpodobně pravidelnou čtenářkou listu i když jí čtení nepřináší prášádnou radost a o zábavě raději nemluve. Anohý z redaktorů, kteří se rozhodli věnovat stránky svých tiskových periodik na témata v minulosti toliko zapovězená / ať již doprovozená patřičným obrazovým doprovodem nebo bez něj / by mi zcela jistě dal za pravdu a potvrdil mi, kolik mravně neposkvřených duší denodenně plývá papírem a hrubě osočuje redakce z šíření a napomáhání morálnímu rozkladu společnosti.

Šéfredaktor Annonce k tomuto ve zveřejněném televizním pořadu prohlásil následující: "Jedná se o občany, kteří jsou nejčastěji pravidelnými odběrateli Annonce a začínají ji číst od řekněme těch pikantnějších a méně obvyklých rubrik, jako například: On hledá ho, ona hledá ji nebo pár hledá pár. I když jsou inzeráty zcela zřetelně označeny a tudíž je na první pohled patrné komu jsou určeny, urážlivých dopisů převážné části anonymů neubývá, ale vlastně ani nepřibývá, z čehož dle mého názoru jednoznačně vyplývá, že je píší jedni a tití lidé."

Neubráním se proto otázce, proč tito naši spoluobčané ony časopisy vlastně kupují a čtou. Myslí si snad, že oni jsou vyvoleni nebeskou nadpřirozeností k tomu, aby převzali na svá bedra veškerou

"špinu" sexuálních nenormálností" a očistili národ od atypických sexuálních prožitků. Nebo tímto způsobem ventilují svou vlastní sexuální absenci své erotické představy a tímto zcela jednoznačně maskují kritickým přístupem své tajné tužby.

Ti, kteří se domnívají, že jsou bohem vyvolení, neberou věci zpravidla tak vážně, jak by se na první pohled mohlo zdát. Většina z nich jenom s kritickým pohledem postupně sleduje vývin událostí kolem zmíněného tématu a ospravedlňuje se tím, že bůh stejně vidí, svůj laxní a rezignovaný přístup.

Ale i z těchto pošetilců se najde dostatek postižených, kteří se nevzdají jen tak lehce a bombardují svým kretenismem redakce časopisů až do doby, kdy je nejvyšší povolá k morální inventuře.

Druhá skupina lidí je na tom nepoměrně hůře. Neustále psychické střety v podobě sexuálních představ zcela přirozených a vnějším vystupováním tuto přirozenost ortodoxně popírající, snaží se obrnit tímto falešným postojem nejen vůči okolí, ale ve většině případů rovněž vůči svému sexuálnímu partnerovi, zanechávají v psychice takto schizofrenního jedince znatelné stopy, které mohou ve vyjatých případech končit i psychickým kolapsem.

Existují samozřejmě i skupiny, jež svou předpojatost vůči sexu pouze předstírají a jejich dopisy představují jenom takový zástírací manévř nastírající jejich skutečné touhy a činy. Myslím si, že tato skupina je nejpočetnější a nejneškodnější.

Vraťme se ale k dopisu publikovanému v Ilegální demokracii. Pisatelka v něm tedy kritizuje obsah reportáže dvou redaktorů časopisu, kterým poskytl interview první prodejce erotického zboží na uherskohradištsku, mistřický podnikatel, pan Ottinger. Pisatelka v dopise napadla nejostřejší formou jak prodejce, tak i redaktory a v neposlední řadě i samotný časopis. V dopise se vyskytovala slova jako "neměl objevit článek, úchyláci, zoufalé volání po takzvané novém puritánské éře, I.D. vzdalující se prý popularitě, nabouraná vážnost pana Motáka, nezámek K. Arystýnka o rodinu apod. Proto jsem si nejdříve onen inkriminovaný článek znovu přečetl no a výsledek? Zcela pozitivní!! Reportáž na mě jako snad na každého soudného člověka udělala dojem naprosto jednoznačný. Jedná se o zprávu podanou velmi korektním způsobem, na vysoké profesionální úrovni a absolutně prostou jakýchkoliv vulgárností - navíc v nemalé míře i poučnou.

Kád bych tedy položil pisatelce otázku, co je proboha úchylného na pracovní návštěvě dvou redaktorů v obchodě se zbožím pro nás pravda nezvyklým a krapet i exotickým, ale přesto všechno je to jenom prodejna. Nebo snad chce pisatelka tvrdit, že všichni ti lidé, kteří ve světě denodenně navštěvují obrovské marketingy, kde prodejny erotického zboží tvoří jejich nedílnou součást, jsou potencionální maniaci ??

To, že je se sexem a puritány v konfliktu i ten zatím nejdokonalejší systém demokracie, dokazuje i následující mapa:

o zakázaný homosexuální styk

x zakázané netradiční pozice milování

ČTYŘPAKUTNÍ DOHODA
/ k reportáži na první straně/

S výtvarným uměním se na stránkách I.D. nesetkáváme často. Od uvádění děl tzv. "mové garnitury" autorů nás krazoval ponejvíce odpor příslušníků starší, střední a řekněme si otevřeně i té nejmladší generace. Zafixovaný "totalitní" názor, že čemu nerozumím, to je špatné nebo dokonce mému chápání nepřátelské, stále ještě vládne nad světem naším veďejším. V přírodních vědách všeobecně platí: jestliže něco nechápu, nechám si danou látku vylešit či zakoupím příslušnou odbornou knihu. Ale jak postupovat ve vědách humanitních a tím spíše v umění? Vědy postavení umělce není důstojno vysvětlovat své tvůrčí postupy a vynášet na pospas veřejnosti niterná pnutí své mysli reflektující se v jeho práci. Žádný havíř se přece nespovídá, jaké měl pocity při rubání uhlí a zdali zpocen a pokryt mourem při zmačkání rašení štol myslel na večeři, ženskou nebo fotbal. Je pravdou, že význam jeho činnosti je každému kromě naprostých debilů jakž takž srozumitelný - jenže proč by na první pohled nevysvětlitelný plod úsilí musel nutně vést autora k veřejné analýze? Přitom lze pochybovat, že by výklad pojmů z umělcova abstraktního zázemí někoho z přívrženců krajinek s jelenem osvětlil a přiměl k souznění alespon v jedné rovině zasahující přinejmenším do mystéria kreativity. Nezřídka odpuzuje od navázání vztahu k fantazií obdařenému člověku i způsob života, jakým dotyčný žije, protože tento bývá v souladu s nepostižitelnou duchovní stránkou. Konflikty takto respelcených, ale přitom tvůrčích osobností byly dříve příčinou útěků umělců za hranice, ať už to bylo jen z touhy po dosažení fyzické a duchovní jednoty. Leč většinou působily cizí kraje jako integrující prvek pouze pokud nebyly v dosahu a jejich návštěva znamenala navození nové deprese - ne snad z nějaké nostalgie, nýbrž ze zjištění, že ona dvojakost patří k jevům vyvěrajícím z individualistických pramenů a změny prostředí ji sice mohou transmutovat avšak nikoli zcela odbourat.

Pavel Vízner, malíř, grafik a vojenský portrétista, vyřešil duisburskou krizi sice opět polovičatě, ale pro stávající chvíli velmi účelně - návratem do polietopadového Česko-slovenska. V západoněmeckém exilu vzniklo několik pozoruhodných grafik, které byly u nás svého času na indexu. Tehdejší mocipáni se Víznerových grafických listů báli jako čerti křížů pro jejich mnohoznačnost, nejasnost a univerzální nedopovědénost již dlouho před jeho emigrací a několik menších výstav v bezvýznamných objektech proběhlo za asistence oddílů ministerstva vnitra a střední skupiny vojáků Rudé armády. Umělec přistoupil i na nechutný kompromis - pod každým rámem musel být uveden přesný výklad jednotlivých partií znázorňovaného exponátu a názvy některých "nestavitelných" kompozic byly předělány v kontextu s níže uvedeným vysvětlením. Poslední preemigrační vernisáž znesvětil hlídkující voják Rudé armády, jehož oklamal stín vrhaný větrákem na grafickou suitu "Pavučina průměru" a salvou ze samopalu celé dílo zlikvidoval. Později přiznal, že spatřil několik diverzantů, jak vlekou přímo proti jeho stanovišti obří tarasníci. Dosvuky na sebe nedaly dlouho čekat. Vízner byl obviněn z ohrožování veřejného pořádku, ale dříve než došlo k procesu, stačil smizet "za kopečky".

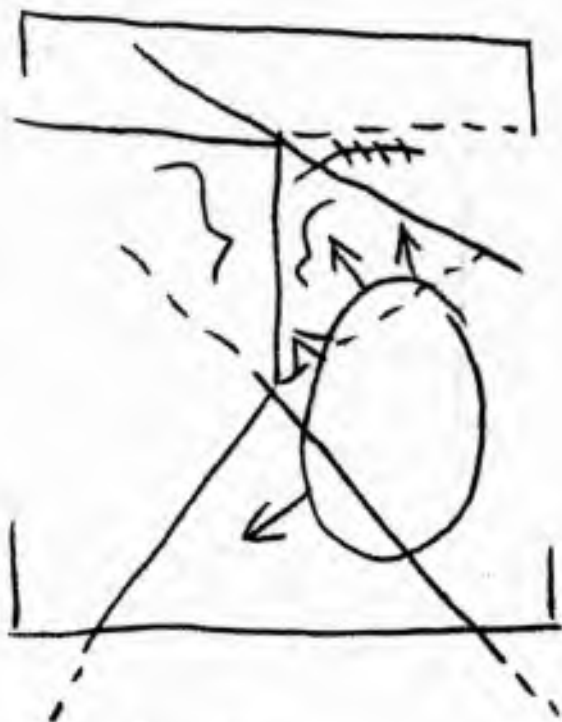
Dnes je opět mezi námi, ale nezdá se, že by revoluce v širším měřítku změnila všeobecný náhled na jeho tvorbu. V nedávném interview přiznal, že ani tisíc revolucí ho nezabaví přesvědčení o potřebě ustavičného a stupidního objasňování opodstatnění své práce... "Všichni si myslí - fláká se, Vízner jeden, tohle bych já dokázal taky takový mazaniny, kdybych nemusel makat ve fabrice..." cituje Vízner názor z lidu a po-

kračuje..." a právě těmito postoji jsem tlačěn k duševnímu striptýzu. Na Západě si snobové koupili mé věci, zaplatili je, nikdo jim sice nerozuměl, ale aspoň dali pokoj. Byla v tom určitá umělecká svoboda, ovšem maximum volnosti bere člověku chuť s něčím zápasit, což spětně negativně ovlivňuje jeho psychiku v tom smyslu, že z ní demontuje jisté výrazové prostředky. Jak se jejich absence projeví při komplexním vyjádření, to napoví až patřičný časový odstup."

Pan Vízner je příznivcem I.D. a tak s jeho laskavým svolením uvádíme na čelní straně listu "Čtyřparitní dohodu", miniaturu z roku 1988. Trochu jsme se červenali, když jsme se vytasili s toutéž záležitostí, která umělce v naší zemi nejvíce okleštuje, ale Pavel, maskován nepřítomným úsměvem, přece se jen rozvyprávěl o uvedeném obraze a dokonce připojil i vlastnoruční vývojový nákres. Dejme mu tedy slovo.

"Nehledě k nesmyslným estetickým pravidlům svazujícím a odsuzujícím kumštýře k vidění pouhé poloviny imaginárního inferna, dá se odvodit nerozlišitelnost kategorií krásna a ošklivosti. Vzhledem k tomu, že i krása může být hnusná, stejně jako ošklivost krásná a obě složky jsou přitom ještě relativní, mohu vyvrátit jakýkoliv předsazený estetický požadavek a zarámovat tak v reálu nejširší možné spektrum nesku-tečna. V dobách práce nad Čtyřparitní dohodou jsem ovšem nebyl tak daleko, a proto je i strukturální schéma částečně poplatné konvenčním po-stupům. Primární orientační báze je

etablována prostorem čtyř kvadrantů promítajících se perspektivně hranicemi ploch směrem předozad-ním. Pro navazující fáze konstruk-ce byl pak extrahován výřez původ-ní mateřské skladby, aby pak kom-paktnost kvadrantového torza naru-šil dominantní činitel, jenž měl být nenásilně začleňován do systému čtyř ploch / viz vývojový nákres/. Každá plocha na obrázku pak zís-kává svou vlastní interní perspek-tivu neboli dá se hovořit o rozpa-du klasické prostorové perspekti-vy do dvou plošných systémů. Základ-ní konfigurace prostoru je dále rozvíjena, přičemž je oslabováno trojrozměrné vidění celku. Degradačních komponent je hned několik. Ústředním planarizujícím motivem, tedy karikaturní stylizací objek-tů na původních kvadraturních plo-chách, dosahují při zachování všech subsystémových regulí perspektivy překvapivě, dokonalé transformace prostoru do plošných reliéfových obrazců. Integrace dominanty mezi organismus finálního uskupení v tak-to připraveném intermediátu nepůsobí křečovitě, ba naopak jeví se jako spontánní produkt dříve zdánlivě bezkonceptních parcialit. Fiktivní ná-ročnost představuje tedy vlastně kombinaci jednoduchých téměř až geo-metrických modulů komplikovanou novotvarem infiltrovanými z tzv. mimo-úrovňových prostorů /"předobraz a zaobraz"/. Objasňování souvislostí me-zi dvěma zdánlivými obrazy a existující zobrazovací plochou by bylo jak velmi zdlouhavé tak i odtažité od konzultovaného grafického zobra-

Vývojový nákres

zení. Zaměřím se závěrem již pouze na konkretizaci nosných komponent grafického listu.

Portréty čtyř státníků / každý je jiné barvy pleti, což při černobílé reprodukci ještě více zatemňuje bazální poslání díla/, se dotýkají nosy v centrální části průsečíků kvadrantů a tím symbolizují dosažení jednoty neboli dohody / tření nosů představuje u některých primitivnějších národů symbol porozumění/. Kritika mi často vytýká ony nosy - proč právě obyčej zaostalých národů v kmenové fázi civilizace byl povýšen k dokumentaci dosažení rasové rovnosti, když přece kvůli těmto národům vznikají nejostřejší rasové třenice. Vysvětlení podávám následujícími způsoby, pro něž existují celkově dva důvody. Ten první spočívá svým nejvnitřnějším základem v mém osobním politickém přesvědčení - totiž v tom, že jsme se s tím třetím světem ještě hodně dlužní a současně potvrzují názor kritiky ohledně problematiky uzavírání smluv s těmito zeměmi. Tento souhlas však na druhé straně implikuje můj druhý důvod - pokud jsme dostali k jednánímu stolu zástupce zemi, v nichž je doposud projevem názorové i citové shody nasádlí kontakt, máme naplň vyhráno. V širších souvislostech se nabízí i další záměr, týkající se politického kontrastu vnějškového výrazu díla. Zatímco po linii dějové preferuji kulturu necivilizovaných národů reprezentovanou jejich bytostnou symbolikou přátelství, po stránce iracionální dávám přednost bílému představiteli, jehož moudrost / bohyně Pallas Athéna, či spíše její výslednice odvozená z dimenzionálních skratek - personifikuje onen dominantní exponent, který jsem již popisoval v principiální části studie / dokázala zlomit nedůvěru barevných politiků a evokovat tak ono intimní klima, které z celého obrazu vyzařuje. V kostce by se dalo konstatovat, že na samém počátku dějové formy stojí imaginární hybatel přisouzený parlamentáři bílé pleti, ovšem tuto majoritu potlačuje konečný bod děje s reálnou symbolikou tření nosu o nos. Při podrobném zkoumání grafické reprodukce nás nesmí zmást globální impres unreału - musíme především přesně diferencovat, které "deformace" jsou způsobeny prostorovými přípravnými operacemi a již původně, pro účel kompozice přímo upravené imaginární prvky. Ale podobné otázky přísluší spíše kritikům a ne milovníkům umění, kteří by si rádi odnesli špičkový estetický prožitek."

Tolik Pavel Vízner, přítel Ilegální demokracie / mimo jiné přislíbil další spolupráci s listem /. My bychom rádi doplnili, že již několik zemí / zejména afrického a latinskoamerického kontinentu/ zřítajících se ve vírech rasových nepokojů, projevile eminentní zájem o instalaci velkého plátna do vestibulů / pozor !!! - neplést s Westi Di Bullem, to je jeden hrabě/ kongresových hal. Nakonec tedy čeká na Pavla Víznera zřejmě nelehký úkol. Vzít si tužku, pravítko a podle čtvercové sítě zvětšit grafickou sonátu "Čtyřpartitní dohoda" alespoň v poměru 100 : 1 k původní velikosti. Tímto nadlidským počinem se zrodí monument hodný bez zbytku politického poslání, jeauž by měl v dnešní neklidné době především sloužit.

Zpracoval J.K.C.

LEOPOLD HRABĚ BERCHTOLD

Ve 23. čísle I. D. loňského roku jsem vás seznámil s osobností hraběte Leopolda I. Berchtolda, lékaře a humanisty. Dnes vás seznámím s jeho pravnukem Leopoldem II. hrabětem Berchtoldem, který na rozdíl od svého pradědy se proslavil především na poli politickém.

Leopold II. hrabě Berchtold/celým jménem Leopold Antonín Josef Zikmund Corsinus Ferdinand/se narodil 18. dubna 1863 ve Vídni jako syn Zikmunda II. hraběte Berchtolda a jeho manželky Josefíny, hraběnky, roz. Trauttmansdorffové jako mladší bratr sestry Josefíny Ludmily Eleonory narozené ve Vídni 4. března 1862/tato se provdala 22. října 1887 za Ottu hraběte Serényiho, ale brzy na to zemřela 9. září 1888./

Po vcelku radostném dětství stráveném ve Vídni, na Buchlově a v Buchlovicích v prostředí velkostatku s chovnými koni, které jeho otec Zikmund tak miloval a jímž obětoval kus svého života, absolvoval mladý Leopold Berchtold studia práv a politických věd a po nich nastoupil dráhu politickou a diplomatickou. Zpočátku pracoval jak úředník u c. k. místodržitelství v Brně a u okresního hejtmanství v Hodoníně. Po předčasné smrti matky Josefíny/zemřela 29. března 1894 ve Vídni na záňt plic/se Leopold stává legačním sekretářem při Rakousko-Uherském velvyslanectví v Paříži a později v Londýně/1894-1903/. Zde jej potkává další smrtá událost v podobě předčasné smrti otce Zikmunda/zemřel 19. března 1900 v Bergudi u Rjevy na srdeční kolaps/, čímž převzal celý otcův majetek-panství buchlovské/roku 1913 přikoupil panství Střílky/. Politická kariéra Leopoldova závratně stoupala - v letech 1903-1911 se stal velvyslancem Rakouska-Uherska v Petrohradu, kde se osobně seznámil s ruskou aristokracií a carskou rodinou.

Jedním z nejdůležitějších okamžiků Leopoldovy politické kariéry je 15. září 1908, kdy umožnil a spoluorganizoval na svém zámku v Buchlovicích schůzku ministrů zahraničních věcí Rakouska-Uherska /hraběte Aehrenthala/ a Ruska/hraběte Izvolského/, na níž byla řešena balkánská otázka a ujednána pozdější anexe Bosny a Hercegoviny, která měla bezesporu značný vliv na událostech vedoucích k vypuknutí I. světové války./Nové neoficiální prameny odvíjející se od žijící hraběnky Evy Berchtoldové praví, že se této schůzky zúčastnili i zástupci tehdejšího Německa, což by podstatně měnilo historii vzniku I. světové války/.

V úneru 1912 po odstoupení hraběte Aehrenthala byl Leopold Berchtold jmenován ministrem císařského domu a zahraničí Rakousko-Uherska. Aktivně začal zasahovat do krize před balkánskou válkou, kde se snažil stůj co stůj udržet prestiž Rakousko-Uherska. Mnohými historiky je mu přisuzováno, že po atentátu na následníka trůnu arcivévodu Františka Ferdinanda d'Este dne 28. června 1914 poslal ultimátum, a když bylo toto kategoricky odmítnuto, vypověděl Srbsku válku.

Dne 13. ledna 1915 pod četnými politickými tlaky Leopold Berchtold z funkce ministra zahraničí odstoupil. Chvilí působil jako kapitán v armádě a v březnu 1916 se stal vrchním hofmistrem následníka trůnu Karla I. a zanedlouho jeho nejvyšším komořím.

Pak přichází 28. říjen 1918 - konec války a vznik samostatné Československé republiky a totální rozpad Rakouska-Uherska. Tehdy se hrabě Leopold Berchtold vzdává veškeré politické dráhy a uchyluje se do soukromí. S pobytem v CSR/v Buchlovicích/má velké potíže, proto přebývá ve Vídni a na statcích manželky v Peresznye u Soproně v Uhrách. Přesto však rád trávil jaro a léto v Buchlovicích a na Buch-

lově/při jeho pobytech v Buchlovicích byly místní levicí, komunisty a anarchisty organizovány tzv. tábory lidu, na kterých byl hrabě Leopold nazýván nejostřejšími názvy, vrahem otců, nepřátelem vdov a sirotek a byl mu prisuzován rozhodující podíl na vzniku I. války, což plynulo z absolutní neznalosti a zkreslování dějin před I. válkou/. Při pozemkové reformě roku 1925 ztratil Leopold celé panství Žeravice, patřící k buchlovskému, a část velkostatku Buchlov.

Za svého života byl hrabě Leopold oceněn řadou významných vyznamenání, byl c. k. komořím a tajným radou, vlastnil rytířský řád Zlatého Rouna, kříž rakouského řádu Leopoldova, velkokříž řádu Maltézských rytířů, byl čestným členem akademie věd a umění a nositelem dalších vyznamenání a řádů.

Hrabě Leopold Berchtold se oženil roku 1883-25. ledna v Budapešti s Ferdinandou, hraběnkou Károlyi z Nagy Károly-dvořní dámou - narozenou 4. září 1868 ve Stupavě u Prešpurku. 21. 1894 se jim v Buchlovicích narodil syn Alois/pozdější dědic buchlovského panství - násilím vystěhovaný buchlovskými "pokrokaři" a mnohými jinými i komunisty brousícími si zuby na jeho majetek - do Rakouska v roce 1945, kde ve Vídni zemřel téměř nemajetný 28. května 1977/, dále 13. května 1895 v Paříži syn Béla/zemřel 16. ledna 1906/a 14. dubna 1900 v Buchlovicích syn Zikmund III. zvaný Ziga-dědic majetků po matce v Uhrách. /Po II. svět. válce žil ve Vídni - 1. manželka Marie, hraběnka roz. Wurmbbrand zemřela, 2. manželka hraběnka Eva, vdova po hraběti Hardegovi, která dodnes žije ve Vídni, hrabě Zikmund III. Berchtold zemřel 20. července 1979 ve Vídni./

Hrabě Leopold Berchtold s chotí Ferdinandou/Nandinou, jak ji Leopold říkal/ se rádi zdržovali v Buchlovicích, kde činili jejím obyvatelům různá dobrodíní. Roku 1908 svým nákladem zařídili a vydržovali v Buchlovicích nemocnici/dnešní starobinec/, zřídili mateřskou školu, ve které vyučovaly řádové sestry, každoročně uspořádávali pro děti vánoční nadílku a hostivali na Buchlově či na Smradavce prázdninovou kolonii dětí vídeňského "českého srdce" a škol Komenického ve Vídni. Hrabě Leopold projevoval živý zájem o historii svého rodného kraje a hradu Buchlova, o čemž svědčí i publikace "Vergangeheit und Gegenwart der Herrenburg Buchlau im mährischen Marsgebirge"/1893/. Vztah k historickým památkám dokumentují i nákladné opravy a nová účelnější instalace sbírek na Buchlově, opravy, přestavby a přístavby zámku v Buchlovicích a především nákladná oprava hradu Buchlova po požáru z 9. srpna 1931. Nelze zapomenout ani na první ucelené uspořádání buchlovského

archivu významným buchlovským archivářem Leopoldem Noppem mezi léty 1906 až 1908./Je obrovskou škodou, že tento archiv nezůstal kompletní, po II. válce jej "kulturní pracovníci" přetahovali z místa na místo, až zůstal roztráštěn po mnoha místech Moravy./Z bohatě dochovaných archiválií po rodině hrabat Berchtoldů se dovídáme o hojném zájmovém a politickém spektru hraběte Leopolda - o jeho stycích s vysoce váženými osobami/viz. deníky zachycující politické dění r. 1902-1913, sepsané relace o zahraničně politických otázkách v pronikání německého Evangelického svazu mezi české protestanty a o stanoviscích českých kruhů. Zachovala se bohatá korespondence, m. j. historika J. Pekaře, Františka Ferdinanda d'Este, arcibiskupa Cyrila Stojana, hraběte Aehrenthala,

Leopold Berchtold s manželkou Ferdinandou a synem Zikmundem v Buchlovicích - 1906.

Buchlov-rozhledna 1906
zleva: off. Salvator, archivár
Nopp, hr. Leopold Berchtold,
hr. Hompesch.

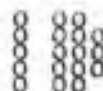
Hr. Leopold Berchtold na
procházce v buchlovic-
kém parku - 1936.

Cesta na Buchlov 1906.
zleva: malíř Žádník, syn
Zikmund Berchtold, kočí,
hr. Leop. Berchtold, syn
Alois Berchtold.

Hr. Leopold Berchtold se
synem Zikmundem a manžel-
kou Ferdinandou "na dače"
v Rusku - 1908.

Ot. Černína, K. E. Fürstenberka atd., zachovaly se dokumenty o tajných mírových jednáních s velvyslancem USA za I. svět. války, zajímavé jsou dokumenty, kdy hrabě Leopold vystupoval v roce 1917 jako svědek obhajoby v procesu s Karlem Kramářem. Mimo jiné je zde bohatá korespondence rodinná/. O stavu tehdejších exteriérů a interiérů hradu Buchlova se můžeme přesvědčit ze 17 obrazů významného českého malíře Aloise Kalvody, který zde působil v letech 1902-1903.

Do konce svého života se hrabě Leopold veřejně přiznával ke své velké náklonnosti k češství, kterou dokazoval dokonalým užíváním českého jazyka, často poukazoval na svou českou babičku hraběnkou Ludmilou roz. Vratislavovou z Mitrovic, na svého pradědu lékaře-lidumila Leopolda I. a na svého prastrýce Bedřicha Berchtolda-cestovatele a významného mecenáše a propagátora myšlenek českého nárobození.

Hrabě Leopold Berchtold zemřel v ústraní v zámku Peresznye u Soproně v Uhrách 21. listopadu 1942, jeho tělesné pozůstatky byly převezeny a za účasti několikakilometrového zástupu významných osobností, šlechty a prostých lidí uloženy do rodinné hrobky pod kaplí sv. Barbory na Nodle proti Buchlovu. Vdova Ferdinanda se znovu provdala ve Vídni 1. července 1944 za Dr. Jindřicha Höfflingera-expresidenta vídeňské banky a osobního rádce hr. Leopolda Berchtolda.

Touto vzpomínkou na hraběte Leopolda Berchtolda jsem chtěl postihnout co nejvíce z šíře jeho pestrého života, o němž se posledních více jak 40 let mlčelo nebo bylo interpretováno zcela nepřátelsky a zkresleně. Tímto tedy vzdávám hold veskrze světlé Leopoldově památce.

Květos Krystýnek-květen 1991

Seznam použité literatury:

- A. Kučák - Rod hrabat Berchtoldů/Buchlovice 1944/
- A. Kučák - Dějiny Buchlova a Buchlovic/Buchlovice 1945-46/
- A. Jašek - Zkazky hradu Buchlova/Uh. Hradiště 1924/
- V. Bräuner - Rodinný archiv Berchtoldů/Brno 1967/
- K. J. Obrátil - Průvodce po Buchlově /Uh. Hradiště 1907/
- K. Svoboda - Hrad Buchlov na Moravě/Buchlovice 1934/

CHVILKA POESIE - ANEB VERŠE Z DIÁŘE BÁSNÍKA K. K.

Nedoběhl /věnováno Pařezovi/

Nedoběhl

krůpěje potu závodily s časem
strach stíhal nucený monotón

ale on nedoběhl

poslední naděje umírala
s přibývajícimi minutami

nakonec však nedoběhl

poslední metry mezi stěnami
vítr bičoval brýle
a oči v nich tancovaly

Nedoběhl

řízně se posral
a hnědá tekutina
mu obalila nohy

jako ohltnuté ponožky
v mokasínách

Dětský sbor

Áno - dítě milé

- zpívají jak ptáček !

Jakpak jmenují se ?

Přeci "Perverzák" !

Tátův údiv

Co to synu za člověka

takovýhle netvor !!!

Ale - vypích jsem mu oko

tak tam má ten otvor !

POKUS O TRANS- FORMACI

Z CYKLU
NAO
KOT
MOTÁK

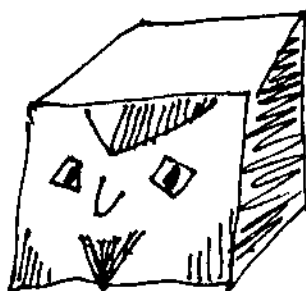

CHTĚL
BYCH
BÝT
NĚCO
...

JAKO TY DĚ POSTAT Z HORSTVIA
COMIXU. KÁLEC ... A KVAĎR

NĚCO PEVNĚHO,
DANTE ŘÍKAL:
JSEM ČTVERHRAN.
STOJÍM, AŽ PADNU.
JAKKOLI!

CO TO?
JAKO
BY SE
NĚCO
DĚLO
?!

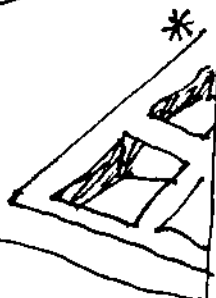
KONEČNĚ
PÁM,
PEVNÝ
TVR!

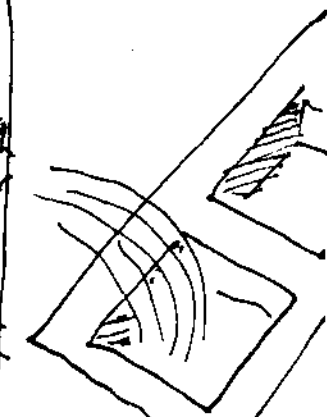
HURA!
HURA

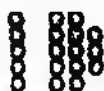
JÁ
JÁ
JÁ

* KANÁL

KONEC

ZA ILEGÁLNÍ DEMOKRACII SUCHOU ! ! !

"Ilegální demokracie je suchá!" pronesla Dračí Matka a zalkla. Bohužel, dále neuvedla, co přesně měla tímto výrokem na mysli. A my tam stáli a dunali, zda máme ID máčet ve vaně nebo prodávat v igelitových pytlících neplněných vedou. Jak jinak zajistit dostatečnou vlhkost? Ale měla by si uvědomit /Dračí Matka, ne ta vlhkost/, že nic netrvá věčně. Tudiž vše vlhké jednoho krásného dne uschne. A na nás přece nemůže chtít, abychom předstírali, že se stránky ID dají ždímat.

Ona ta vlhkost listu je věc ošidná. Nejednomu periodiku, ale i odborné či beletristické publikaci již pěkně zavařila. Jenže to není náš případ. Ano, my otevřeně přiznáváme, že jsme suší. Ale to není sucho pasivní, sucho eritrejských planin. Je to sucho aktivní, dynamické, revoluční, sucho bouřlivých větrů, sucho v krku, sucho Šlitrů. A za to se stydět nemusíme.

Sucho je fenomenální, i když ne příliš stabilní. Je to smutné, když musíme vytírat sami po sobě, resp. po cizích. Nejčastěji samozřejmě Moták. Ale i jemu vlhkost došla. Pak pochopil.

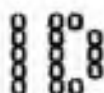
Jsem na tom vlastně velmi dobře. Sucho a teplo - co chtít víc? Sucho je, teplo dodá JMC. Nechápu, jak se to někomu může nezamlouvat. Vždyť vše dobré pochází od sucha. Suchafipa. Suchotiny. Suchdoly. Suchumí. Suchá loz.

Zapletánobů ze to sucho. Aspoň nejsem v něčem nemočen. Možná, že právě tohle někomu vadí. A jeho cíl je jasný. Nemočit, potopit, utopit! Dračí Matka se jen propučila jako /hášan/ trouba. Věchno to do sebe zapadá!

"Ilegální demokracie je suchá!" napadlo nás a my tam stáli promočeni bushlovským slejvarem a nehfal nás ani redakční plápolák. Proč zrovna suchá, proč ne blbá, stupidní, formální, bezobsažná, nesmyslná, lživá, bezkonceptní, zřanťatizovaná, estébácká, mystizující, skandalizující, bulvární, bulharská? Proč zrovna suchá? Protože v Praze tři dny netekla voda? Nebyla a není to stále ještě provokace?

Prošli jsme suchou nohou septikem a teď se máme namáčet? Nikdy! Ani kdyby nám to předhazoval - kdo? - no - aspoň někdo důležitý. Moc důležitý! Jarčo Suchánku, oroduj za nás!!! Ani kapka, ani sprška nás nesprzní. Ve své suchosti jsme zakalení a skaleni v jeden monolit. Dračí Matko - co ti na něm vadí? Kdo tě navedl? - No, neboj se, řekni - řekci? A kdyby ti řekli: skoč z mostu, taky skočíš? MY KVŮLI NĚJAKÝM PLANÝM ŘEČEM NEBUDEME MÍT NIKDY MOKRO V KALHOTÁCH! VŽDY ČISTĚ A SUCHÉ PRÁDLO!

Už nemám, co dál. Jsem na suchu a je mi tam dobře. Myji se pískem a nekape mi z nosu. Tek na mne, prosím vás, nečákejte!

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

K A M J D E Š ? - N O A C O ? I

=====

(S tímto asi šestidílným cyklem jsem mohl přijít teprve ve chvíli, kdy bylo jisté, že Horstovi nebude vadit, když někdo jiný zasáhne do oblasti filosofie, akupunktury a podobných humanitárních věd. Aby nedošlo ke konfliktu, postačí, když se nebudu zmiňovat o žurnalistických hyenách a jejich praktikách. Každý díl bude sestávat ze statků, povídky nebo dokumentace a comixu, vše úžasně skloubeno ke zvýšení účinku.)

(1) S i t u a c e

Je přibližně stejně těžké domluvit se se sousedem či kamarádem jako s Číňanem. U Číňana je kontakt zjednodušen tím, že se nedorozumění předpokládá, zatímco s tím blízkým máme mylný dojem, že jeden jako druhý si pod pojmy, které vypouštíme z úst, představujeme totéž. Samozřejmě že to nedělá potíže, když si chceme půjčit ocet, ale pokud překročíme slovník katalogu obchodního domu nebo televizní inscenace, jsme mimo. Skeptičtí vědci, kteří se tímto smutným tématem zabývají, tvrdí že - Každé dekodování je nové zakodování. Pro jistotu to dál nevysvětlují, příliš se navzájem neznají, než aby to stálo za to.

My, osamělé bytosti, vesmírné ostrůvky vědomí, které neví, kde najít černé díry vzájemného spojení (většinou hledáme úplně jiné nebo něco k jídlu), žijeme s tímto stavem jakžtakž smíření, ti šťastnější o takových problémech neví.

Ještě šťastnější nechávají spát i otázky základnější, které se však vyjadřují většinou velmi nejapně. Kovboj přežvýkne stéblo v ústech a po otázce, co dělá, si posune klobouk do čela a zachrčí : "Hledám." (Pokud mu v té chvíli vytryskne v koutku úst pramínek krve a on se nezkácí se sochorem mezi lopatkami, pak je scénárista patlal.)

V příštích dílech cyklu bude pojednáno o vině, náboženství, filosofii, životním přístupu a masových konzervách.

Pokud se vám výklad zdá nejasný, potvrzují se jen má slova.

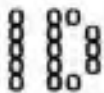
Posbíraná dokumentace

Dr.Jiří Grygar, Vesmírný literární klub ČTV : "Máme to štěstí přinést vám plné znění mimozemské povídky. Vyměnili jsme ji s jedním UFOunem za dva odjistěné granáty. Určitě způsobí přelom ve vědeckofantastické literatuře. Jde spíš o fantastický realismus. Jen několik poznámek - dvojhlaska -bt- podobně jako trojhlaska-vrt- je náhražkou za skutečný zvuk, který by bylo ovšem možnovyjádřit i podobným -švt-, kdyby nedocházelo k významovým posunům. Viz podstata mihobvt a čísleno mihubšvt. Ale teď už ukázka textu :

Ghrtavi znesnalenci

Kritišut hadebut kataroti skrihmnt ...

(Po ukázce a potlesku) Píkanost celé povídky tkví v tom,

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

(dokončení Posbírané dokumentace z předchozího listu)

že jde o fonetický přepis JEJICH tzv.sci fi povídky o NÁS,
tedy zviditelněný odraz jejich obrazu dle naší tušené sku-
tečnosti. Proto přinášíme i došlený překlad :

Kníkovost

Když svitky rvali tuhost neznáma a dopýřily řevy chrochtanců,
hluboká bakule vtiskla jim střehýlné stíny. Brčálice slastná
tak vpila se nepřestajně by bývali nechtěli vyztratit hluboké
chlívy (případně hlívy)."

+ + +

Anekdota Woody Allena :

Sedí dvě starší dámy v restauraci a jedna říká : To jídlo
je tu ale opravdu hrozné.

Druhá dodá : To tedy ano - a ještě tak malé porce.

+ + +

THRILLERR : Plazi se plazí, škvaří se škvoří. Letí letadla a
vrtí se vrtulníci. Blýskají blesky. Hrdina uklouzl, ale zase
se narovnal. Ze stěny pctřeně kličem se odlepí stín. Chvilí
se vzájemně měří (Stín - 182, Hrdina - 226cm).

+ + +

Z naučného slovníku - vysvětlení významu výrazu

MAMIHLAPINA TAPALI (ind.jaz.sk.FUE IAN) - hledíce si do očí
a vzájemně doufajíce, že jeden druhému
nabídne něco, co by si oba přáli, ale
o čem se domnívají, že to nejsou schopni
splnit.

+ + +

bulu. Zrazu som uvidel za pultom baru obsluhovať mojho holiča.
Prišiel som k nemu a povedal :

- Čo tu robíte ?

- Nejsom váš holič.

(J.Heller - Niečo sa stalo)

+ + +

(Moták)